# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 168.)

Correspondenten til Occidenten gjør sig megen Umage for at faae sig selv og Andre til at troe, at Stenen, paa hvilken Mose Billede var anbragt, omgivet af de ti Bud, der vare skrevne i det hellige Sprog og med de oprindelige hebraiske Skrifttegn, har været en Teraphim eller Talisman, hvilken han antager, de raadspurgte, ligesom Laban gjorde med sine Huusguder. Men dette er blot en Formodning. I deres Retfærdigheds Dage raadspurgte Nephiterne Herren gjennem deres Propheter og Seere, ligesom de tolv Stammer gjorde i deres Forfædres Land. Det var formedelst guddommelig Befaling, de forlode Jerusalem. Formedelst Syner, Aabenbaringer, Prophetier og Mirakler bleve de ledede paa deres Reiser baade til Lands og til Vands, og efterat de vare ankomne til Kysten af Chili, bleve de fremdeles regjerede ifølge Aabenbaringer, der vare ligesaa direkte som dem, der bleve givne til de tidligere Propheter iblandt Israel. Deres Aabenbaringer bleve optegnede saavel paa Metalplader som paa andre Materialier. Antage de lærde Hebraister, at Herren kun var Judæ Gud? Var han ikke ogsaa med Elias, Elisa, og med Hundreder af de Propheter, som opreistes iblandt de ti Stammer? Var Prophetiens og Aabenbaringens Aand alene indskrænket indenfor det hellige Lands Grændser? Opreiste han ikke Daniel i et fremmed Land? Hvis der vare Hebræere i Amerika, hvilket uden al Modsigelse er blevet beviist ved disse nye Opdagelser, hvorfor da negte dem Propheter, Seere, Konger og andre Guds mægtige Mænd? Er Aabenbaringens Aand, Mirakler, Tegn og Undere indskrænket til Israel paa den østlige Halvkugle alene? Er Jehovahs Arm bleven forkortet, saa at han ikke ogsaa kunde blotte den for Israel i Vesten? Og vilde ikke en hebraisk Bibel fra det gamle Amerika være lige saa hellig som en Bibel fra det gamle Asien?

De, der have opkastet de hebraiske Jordhøie, vare ikke en forladt, hjælpeløs og forstødt Green af Israel, som var nedsunken i den dybeste Barbarisme og Vankundighed, men i deres Retfærdigheds Dage vare de skredne langt videre fremad i Oplysning og Civilisation end de øvrige Stammer. De havde deres Templer, som vare byggede under Propheters Veiledning; de frembare deres Offre og vare ligesaa nøiagtige med Hensyn til alle Ceremonier, der vare befalede i Mose Lov, som de fordums Jøder i Jerusalem. De havde deres hellige Brystplade og levende Orakler, deres Præstedømme efter Melchisedeks Orden, — deres Propheter, der afslørede Fremtiden, — deres Seere, som betragtede Evighedens Undere, — deres Patriarker, der velsignede deres Børn og hele Nationen, — deres hellige Optegnelser, som skulle aabenbares i de sidste Dage for at bidrage til Israels Forløsning, — samt deres herlige Mirakler og Ildstøtte. De havde tillige Englebesøg og hørte Jehovahs egen Røst, og hvad der er endnu mere, den gjenopstandne Messias, som nedsteg i deres Paasyn, besøgte dem personlig og forblev hos dem i flere Dage og underviste dem. Som den gode Hyrde og Israels Steen, ledede han bogstavelig Josephs Sæd.

Endvidere, havde de tolv Stammer noget forjættet Land? Det Samme havde ogsaa Levningen af Joseph. Fik Abraham og Isak det lille Land Palæstina tilligemed dets umiddelbare Omgivelser til Arv for deres Sæd? Det Samme gjorde Patriarken Jakob, og endydermere hans Velsignelser „overgik hans Forfædres.“ Canaan var altfor lidet; „de evige Høies yderste Grændser“ bleve ham ogsaa givne. Amerika, en halv Verden, blev ogsaa testamenteret til den fyrstelige Patriark. Hvo iblandt hans ædle Sønner var værdig til disse umaadelige Landbesiddelser, — disse gamle Bjerges uudtømmelige Rigdomme, — disse „yderste Grændser“ af næsten en heel anden Verden? Den gamle Patriark svarer: „De skulle komme paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre.“ O Joseph, Du Israels begunstigede Søn, din Deel i Forening med de tolv Stammer i Palæstina var ikke nok; din Arv skulde udvides for de mangfoldige Nationer af din Sæd. Paa Grund af din Oprigtighed fortrængte Du Ruben, Israels Førstefødte, og indtog hans Førstefødselsret. Som „en frugtbar Qvist“ gik dine Skud over Muren. Dig tilhørte „Velsignelserne fra Dybet nedenunder“ (eller fra den Side af Jorden, som ligger næsten lige under Palæstina.) „Dine Hænders Arme styrkedes af Jakobs mægtige Gud.“ Det var ham, som velsignede „Dig med Velsignelser fra Himmelen oventil,“ og uden Maal udgjød „Himmelens kostelige Ting,“ hvilket blev skrevet paa saa at sige uforgjængelige Metalplader for at bidrage til at opfylde Jorden med Guds Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Vel kunde Moses, den Guds Mand, velsigne dit Land fremfor nogen af de andre Stammers Arvelodder. Medens Palæstina kun frembragte de Produkter, som høre hjemme i de tempererede Zoner, frembragte dit Land „Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde,“ det vil sige, det var skikket for alle Climaters Frembringelser og frembragte alle de Produkter, som høre hjemme baade i den hede og i de tempererede Zoner. Men vi ville gjengive det med Mose egne prophetiske Ord:

„Og han sagde angaaende Joseph: Hans Land være velsignet af Herren, af den kostelige Frugt af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder.“ Dette maa have Hensyn til det stille Ocean, lidt Vesten for Chili, Nephiternes Landingssted, thi dette er det eneste „Dyb,“

som er lige under Palæstina, og er tillige det eneste Hav, paa hvilket Josephs Efterkommere dreve en udstrakt Skibsfart. Det var paa Vestkysten af deres forjættede Land, at Josephs Sønner byggede deres Skibe og udspændte deres Seil for det stille Havs sagte Vinde. Men vi ville videre høre Mose Velsignelser: „Han være velsignet af de kostelige Frugter, som frembringes formedelst Solen, af Maanens kostelige Frugt, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Høies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde, og af hans Naade, som boede i Busken; den skal komme over Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre." (5 Moseb. 33, 13—16.) De gamle Bjerge have Hentydning til Bjergene paa den vestlige Halvkugle, hvor Guds Børn før Syndfloden boede, — hvor Enoch lagde Grunden til det gamle Zion, og hvor Noah byggede Arken. Det Land, som var blevet velsignet af Patriarkerne før Syndfloden, blev et forjættet Land, — et Eden for Josephs Sønner. „Han har en Herlighed som hans førstefødte Oxe eller som Israels Førstefødte, og hans Horn ere som en Eenhjørnings Horn, med dem skal han stange Folkene tilsammen indtil Jordens Ender, og disse ere de ti tusinde af Ephraim og disse de tusinde af Manasse." (17de Vers.) Denne Forudsigelse hentyder til det store Værk, som Josephs Horn skulle udføre ved at stange de Retfærdige tilsammen, ikke til Palæstina, men „til Jordens Ender" eller deres eget forjættede Land, hvilket i Sandhed kan betragtes som „Jordens Ender" fra det Sted, hvor Moses udtalte denne Propheti. „De ti tusinde af Ephraim," hvilke, som Hoseas forudsiger, „ere adspredte iblandt Nationerne," ville blive „Herrens Førstefødte" i den store Uddeling i de sidste Dage. Naar deres Slægtlinie ifølge den evige Pagt er bleven dem tilkjendegivet formedelst Aabenbarelsens Aand, vil Gud sende dem ud til alle Nationer, paadet de kunde opfylde deres høie Bestemmelse, først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne.

I Udførelsen af det store Værk, Zions og Jerusalems Forløsning, behøver ikke Ephraim at misunde Juda, og Juda behøver ikke at foruleilige Ephraim. De have begge deres forjættede Land, og begge have deres bestemte Værk at udføre. Jøderne ville gjenopbygge det gamle Jerusalem; Ephraim og Manasse ville bygge det nye Jerusalem. Zion i det gamle Jerusalem vil komme til at indtage dets forrige Plads; det nye Jerusalems Zion vil blive beliggende paa et „udsøgt" Sted og vil blive en Stad, der ikke er forladt, saaldes som Zion i Østen har været. Jøderne ville opføre et stort Tempel, deres Messias vil nedstige paa Oliebjerget, og i sin Herligded vil han drage ind igjennem den østlige Port paa denne pragtfulde Bygning, og kommen ind i Templet, vil han sætte sig paa sin Throne og fylde Huset med sin Herlighed. Men et Tempel vil ogsaa blive bygget i det nye Jerusalem for Josephs Sønner, og Messias vil komme til samme, længe førend han begunstiger Jøderne med sin Nærværeise.

De ti Stammer ville komme fra de nordlige Lande, hvor de i Aarhundreder have været skjulte for den øvrige Verden formedelst den kolde Zones Iisbjerge, af hvilke de have været omgivne; men de ville ikke vende tilbage til Jerusalem, førend de have besøgt Josephs Land og modtaget deres Velsignelser under Herrens „Førstefødtes" Hænder. Og efterat de alvorlige Prøvelser og Gjenvordigheder, som skulde ramme Jøderne, ere forbi, skulle de ti Stammer forene sig med dem og modtage deres Arv i deres Forfædres Land, medens Judæ og Israels Rige skulle

komme til at staae under een Konge, og „de skulle ikke ydermere være tvende Folk eller ydermere blive deelte i to Riger fremdeles.“ Paa den Tid skal det gamle Bjergland, Josephs Arv, blive forenet med Landet i Østen. Det gamle Ocean vil søge sit forrige Hjem i Polaregnene, og det tørre Land vil komme til at indtage den samme Skikkelse, som det havde før Pelegs Dage.

Josephs hellige Skrifter ville i Forening med Jødernes i Sandhed komme til at udføre Underværker. De ti Stammers Bibel, indbefattende deres hellige Historie tilligemed talrige Aabenbaringer og Prophetier fra den Tid af, da de vandrede tørskoede ind i Polaregnene, og indtil de atter skulle vende tilbage paa den Vei, der skal blive banet for dem midt igjennem det store Dyb, vil blive et Bind, der er rigt paa Undere, og vil forøge den nuværende hellige Skrifts Canon til en umaadelig Størrelse. Til alt dette vil endnu blive føiet den gamle Jareditiske Bibel, indbefattende et stort Folks Bedrifter gjennem sexten Aarhundreder tilligemed de Aabenbaringer, som bleve givne til deres talrige Propheter, hvis hellige Optegnelser paa Metalplader ogsaa engang skulle komme frem for at forøge Kundskaben om Gud iblandt Menneskene. Aabenbaringer ville blive føiede til Aabenbaringer, og Bibler til Bibler, indtil det gamle og nye Jerusalems hellige Arkiver ville blive opfyldte med en Overflødighed af kundskabsrige Værker, der ville udgyde Lys og Sandhed til de omkringboende Nationer. Da vil Himmelens Tempel blive aabnet og Seglet paa Evighedens mægtige Bind opladt, ligesom de hellige Bøger paa Jorden ville blive forenede med Himmelens hellige Bøger, Dommen vil blive sat, og enhver Slægt og ethvert Tungemaal og Folk skulle dømmes efter det, som er skrevet i Bøgerne, ethvert Menneske ifølge sine Gjerninger og overeensstemmende med det Lys, som var paa Jorden paa hans Tid. Hvad ville de hellige Væsener midt i denne overvældende Lysstrøm synes om de stakkels, uvidende Skabninger, de saakaldte Sjælesørgere, som gjennem Aarhundreder have stridt for den Paastand, at den hellige Skrifts Canon var fuld, — at der ikke mere skulde være Propheter, — at der ikke mere skulde gives Aabenbaringer, — at der ikke skulde føies Mere til Bibelen, — at vi havde Nok? Blot Tanken om saadanne himmeltrodsende Paastande er Nok til at bringe En til at gyse og til at faae den stakkels Menneskehed til at blive blodrød af Skam over vor faldne Slægts Frafald og Uvidenhed.

Uagtet de mangfoldige Beviser, der noksom godtgjør, at Indianerne i Amerika have samme Oprindelse som Jøderne, anseer dog den oplyste Jøde det for en stor Skam at staae i nogetsomhelst Broderskabsforhold til dem. Han betragter dem som Væsener, der ere nedsunkne i den dybeste Nedværdigelse og yderste Vildhed, idet de øiensynlig vaande sig under Jehovahs fortærende Forbandelse, og med deres smudsige, kobberfarvede Ydre, der er gjort endnu frygteligere ved den afskyelige Oversmøring med Malning eller Leer, ikke staae langt over det umælende Dyr med Hensyn til aandelig Udvikling. Kan det være muligt, udraaber Jøden, at disse usle, nedværdigede Væsener kunne høre til min Slægt? Kunne de være af Israel, den udvalgte Sæd? Om saa er, hvorfra da denne mørke Hud, hvorfor denne fortærende Forbandelse og dyriske Vildhed? Lyt, o Juda, og hør din Broder Josephs mørke og sørgelige Historie, der er optegnet paa de Guldplader, som bleve udtagne fra Høien Cumorah; det er en Røst fra de Døde, der tale fra deres gamle Grave; det er en Røst fra Propheter,

hvis Tale kommer fra Jorden, og hvis Hviisken lyder sørgeligt fra Støvet. Lytter til Nephis Ord:

„Og saaledes blev det Herrens Ord opfyldt, som han talede til mig, sigende: Saafremt de ikke ville agte paa dine Ord, skulle de blive udelukkede fra Herrens Ansigt. Og see, de bleve udelukkede fra hans Ansigt. Og han havde ladet Forbandelse komme over dem, ja en svar Forbandelse, for deres Ondskabs Skyld. Thi see, de havde forhærdet deres Hjerter mod ham, saa at de vare blevne ligesom Flint, og da de vare hvide og meget smukke og behagelige, lod den Herre Gud en kobberfarvet Hud komme paa dem, at de ikke skulde være tillokkende for mit Folk. Og saa siger den Herre Gud: Jeg vil gjøre, at de skulle blive modbydelige for dit Folk, medmindre de vende om fra deres Ugudelighed. Og forbandet skal hans Sæd være, som blander sig med deres Sæd, thi de skulle blive forbandede med den samme Forbandelse. Og Herren talede det, og det skete. Og formedelst deres Forbandelse, som var paa dem, bleve de til et dovent Folk, fulde af Rænker og Snedighed, og de søgte i Ørkenen efter Rovdyr. Og den Herre Gud sagde til mig: De skulle blive en Svøbe for din Sæd til at opvække dem til Ihukommelse om mig; og saafremt de ikke ville ihukomme mig og lytte til mine Ord, skulle de blive en Svøbe for dem til Ødelæggelse.“ (Mormons Bog, Side 65.)

Det Folk, som blev saaledes forbandet, kaldtes Lamaniter og nedstammede fra Laman og Lemuel, der vare Nephis Brødre, samt fra et Par andre Familier, som vare komne med dem til det forjættede Land. Ni hundrede og halvtredsindstyve Aar efterat nedenstaaende Uddrag var skrevet, bleve Nephiterne ødelagte af Lamaniterne. Og nu kommer deres hellige Optegnelse frem og synes ligesom at sige: Jeg er Joseph, lever min Broder Judas endnu? Og een Green af dem kan sige: Jeg er Davids kongelige Slægt, er hans Throne endnu til? Idet jeg skriver disse Sætninger, fyldes mit Hjerte af en bitter Sorg, og mine Øine ere fulde af Taarer. Jeg græder over Israels Elendighed, og min Sjæl bedrøves inderligen over den udvalgte Sæds langvarige Lidelser. O, naar skulle Israels Sorger ophøre? „O Herre, vor Gud, vil Du evindelig være vred paa os? Vil Du drage din Vrede fra Slægt til Slægt? Vil Du ikke gjøre os levende igjen, at dit Folk maa glæde sig i Dig? Jeg maa høre, hvad Gud Herren vil tale.“ — „Sandhed skal opvoxe af Jorden, og Retfærdighed skal see ned fra Himmelen.“ (Ps. 85 ) „Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord.“ — „Jakob skal ikke mere beskjæmmes, ei heller skal hans Ansigt mere blegne.“ (Es. 29de Cap.)

Mit Hjerte begynder atter at trøstes, thi ifølge de gamle Forjættelser har Jorden aabnet sig og bragt Saliggjørelse frem for Lyset, og Himlene lade Retfærdighed strømme ned, den længe forjættede Bog er bleven aabenbaret; glædelige Tidender for Israel ere udsprungne af Jorden og forkynde Forløsning og en evig Herlighed for Jakobs Sæd. Josephs Sæd vil snart begynde at trives og skal komme til at blomstre som en Rose; Jøderne ville komme frem og søge deres gamle Hjem; Israels Stammer i Norden ville erindre de gode Ting paa Bjergene, paa Høiene og i Dalene, som vare forjættede deres Forfædre; de skulle flye til Zion og deres Sjæle skulle blive som en vandet Have og der skal aldeles ikke mere være Sorg. Hvad Jøderne angaaer, „skulle de søge Herren deres Gud, og David deres Konge.“ Velsignet være Herren, Israels Gud, som har sendt sine Engle med Fre-

dens og Trøstens Ord til Jakob. Alle de adspredte Levninger af Israel, som længes efter Zions Forløsning, være forvissede om, at deres Fædres Gud har erindret den nye og evige Pagt og aabenbaret samme, ikke paa Steentavler, men paa Guldplader, som Tidens Tand ikke har formaaet at fordunkle, men de have saa at sige været ligesaa uforgjængelige som den evige Pagt, der er bleven optegnet paa dem for Aarhundreder tilbage i Tiden.

---

# Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 174.)

---

Beretteren beskriver dem som lidt mindre end Spurve og siger, at „de have to Stjerner tæt ved Øinene og endnu to under Vingerne, hvilke gave et saa stærkt Skin fra sig, at man ved Hjælp af samme kunde spinde, væve, skrive og male, og Spanierne kunde om Natten gaae paa Jagt efter Utios, et Slags smaa Kaniner, som findes der i Landet — og ligeledes ud at fiske, idet de førte disse Dyr med sig. Man kaldte dem „Locuyos," da de ogsaa tjente til at fordrive Myggene, som der ere meget besværlige. Man fangede dem om Natten ved Hjælp af Fakler, da de søgte hen til Lyset, ligesom de skulde komme frem, naar man kaldte dem ved Navn. De have en meget tung Bevægelse, og derfor kunne de ikke reise sig igjen, naar de falde. Naar Nogen stryger den Vædske, som findes i de omtalte „Stjerner," i Ansigtet eller paa Hænderne, synes de ligesom at være i Brand, saalænge Vædsken varer."

Det har altid været os særdeles behageligt at læse de romantiske og tilsyneladende næsten fabelagtige Beretninger, der ere blevne udgivne af Erobrernes Historieskrivere. Meget ofte fandt vi deres selsomme Beskrivelser saa livlige og troværdige, at vi bleve besjælede med den samme Aand, som gik igjennem deres Spalter. Vi fangede flere af disse Dyr, dog ikke ved at kalde dem ved Navn, men med en Hat, saaledes som Skoledrenge pleie at fange Sommerfugle. De ere over en halv Tomme lange og have et hvast, bevægeligt Horn fortil; naar man lagde dem paa Ryggen, kunde de ikke vende sig igjen paa anden Maade end ved at trykke dette Horn imod en Hinde paa Forhovedet. Bagved Øinene ere to runde, gjennemsigtige Pletter, der indeholde en lysende Vædske, og ere omtrent af Størrelse som et Knappenaalshoved, medens der nedenunder er en større Blære, som indeholder den samme Substants. Fire af dem vare tilstrækkelige til at kaste et klart Lys fra sig rundt omkring i flere Alens Afstand, og ved Hjælp af det Skin, som en enkelt af dem frembragte, kunde vi tydeligt see at læse de med smaa Typer trykte Spalter af en amerikansk Avis. Det var et Blad, som havde været omkring en Pakke og indeholdt Congres-Debatter, paa hvilke jeg indtil da blot havde kastet et flygtigt Blik, og det forekom os besynderligere end noget Andet, som vi erfarede paa Reisen, at vi i det

forfaldne Palads i Palenque ved Hjælp af det Lys, disse Insekter kastede fra sig, kunde læse om det, der blev gjort af vore store Mænd hjemme. Dette bragte Hjemmet i levende Erindring hos os, og iblandt de bekjendte Billeder, som foresvævede os, vare de gode Senge, i hvilke vore Venner netop ved denne Tid maatte være ifærd med at forføie sig. Vi opsloge vore Senge i den bageste Deel af Corridoren, der vender mod Gaarden. Denne Corridor bestod vexelviis af aabne Døre og fiirkantede Søiler. Vinden og Regnen trængte sig uhindrede igjennem, og uheldigviis vare ikke vore Senge udenfor Dryppets Omraade. Enhver af dem var ved en Deel Arbeide bleven anbragt ovenpaa fire Stene, og vi kunde ikke da flytte dem. Vi havde ikke Noget, vi kunde sætte op til at beskytte os, men heldigviis vare to Paraplyer, der vare fastgjorte til Maalestænger og omviklede af et Stykke af en Maatte, bevarede fra Ødelæggelse paa Veiene i Bjergene. Hr. Catherwood og jeg anbragte dem over vore Sengehoveder. Pawling hængte sin Køie tversover Corridoren, saa at Regnen kun naaede Fødderne, og saaledes tilbragte vi den første Nat i Palenque. Om Morgenen vare Paraplyerne, Sengeklæderne, vore Gangklæder og Køier ganske gjennemvaade, og der fandtes ikke noget tørt Sted at staae paa. Vi betragtede os allerede som indstrevne til at blive forkjølede. Vi havde skuet hen til vort Ophold i Palenque som Enden paa vore Møisommeligheder og som Begyndelsen igjen til Beqvemmelighed og Hygge, men Alt, hvad vi kunde gjøre, var at flytte vore Senge hen til saadanne Steder, som lovede os et bedre Skjul den følgende Nat.

En god Frokost vilde have gjort Meget til at gjenoprette vort Humeur, men uheldigviis fandt vi, at vore Tortillas, som vi den foregaaende Dag havde bragt med os, og hvilke formodentlig vare lavede af halvmulden Mais, formedelst den stærke Fugtighed havde klæbet sig sammen, vare sure og fordærvede. Vi maatte derfor holde os til vore Bønner, Æg og vor Chokolade, uden Noget, der kunde tjene istedetfor Brød, og ligesom saa ofte forhen i vor Trængselstid vederqvægede vi os med en Cigar.

Henved Kl. 10 ankom Indianerne med nybagte Tortillas og Mælk. Vor Veiviser, som nu var bleven færdig med at partere og uddele det slagtede Sviin, var ogsaa iblandt dem. Det var den Samme, der var bleven engageret af Waldeck samt af Walker og Capitain Caddy, og han var bleven anbefalet af Præfekten som den Eneste, der var bekjendt med Ruinerne. Under hans Veiledning satte vi afsted for at foretage en foreløbig Undersøgelse. Om vi alene havde forladt Stedet, lige meget i hvilken Retning vi havde begivet os, vilde vi ikke have vidst, hvorhen vi skulde have rettet vore Fjed.

Beretningerne om Udstrækningen af disse Ruiner ere Beviser paa, at Menneskene selv i vor praktiske Tid finde Behag i det Vidunderlige. Indianerne og Indbyggerne i Palenque sige, at disse Oldtidsminder indtage et Fladerum af tredsindstyve engelske Mile. I en Række velskrevne Afhandlinger, der ere udgivne i vort eget Land, er denne Udstrækning bleven angivet at være ti Gange større end det Fladerum, New York indtager, og for nylig har jeg i et af Bladene, der omtaler vor Opdagelsesreise, seet en Afhandling, hvori berettes, at denne Stad er bleven opdaget af os og indtager et Fladerum, der er tre Gange større end London. Det ligger ikke i min Natur at forringe nogen Beretning, der er rig paa Vidundere. Jeg er seen til at fatte Mistro og vilde derimod hellere understøtte enhver

Opdagelse af det Slags, men uheldigviis er det blevet min Lod at finde Andere svinde bort, eftersom jeg har nærmet mig dem. Selv det døde Hav tabte dets hemmelighedsfulde Ynde for mig, da jeg nærmede mig samme, og desforuden veed jeg, at som Reisende og „Forfatter" vil jeg blive sat tilrette af mine Eftertrædere, hvis jeg skulde tage feil. Derfor er jeg nødt til at sige, ikke ifølge mit eget personlige Ønske, men ifølge Kjendsgjerninger, at Indianerne og Indbyggerne i Palenque ikke havde det ringeste personlige Bekjendtskab til Ruinerne, medens de Beretninger, man har, kun have en svag Grundvold at støtte sig paa. Jeg vil imidlertid være taknemmelig mod mine Venner, som gjennem Pressen ville rette mig. Hele Landet igjennem ere der Strækninger, som milemidt ere bevoxede med tæt Skov af kjæmpemæssige Træer samt Buske og Krat, der ere ukjendte i vort eget Lands skovrige Egne, og i enhver Retning ere de ganske uigjennemtrængelige, uden ved at man baner sig Vei ved Hjælp af Macheten. Hvad der ligger begravet i denne Skov, er efter min egen personlige Kundskab umuligt for mig at sige; uden Veiviser kunde vi gjerne have gaaet indtil 100 Fod frem over Bygningerne uden at have opdaget en eneste af dem.

Capitain Del Rio, der var den Første, som ved Hjælp af Folk og Penge undersøgte Stedet, siger i sin Beretning, at han i Udførelsen af sit Hverv lod alle Træerne nedhugge og opbrænde; han siger ikke i hvilken Udstrækning, men at dømme efter de Aabninger og Udgravninger, som man finder i det Indre af Bygningerne, maa det have været i flere Miles Omkreds. Capitain Dupaix, der som kongelig Befuldmægtiget og med alle de Midler, hvilke et saadant Hverv medførte, undersøgte Ruinerne, opdagede ikke flere Bygninger end dem, der ere omtalte af Del Rio, og det var kun dem, vi saae; men da vi havde den Fordeel at have disse Mænd til Veiledere, idetmindste Del Rio, (dengang havde vi ikke seet Dupaix's Værk) fik vi rimeligviis Ting at see, som havde undgaaet deres Opmærksomhed, ligesom de, der komme efter os, ville kunne opdage det, som er undgaaet vort Blik. Dette Sted var imidlertid Hovedøiemedet for vor Opdagelsesreise, og det var vort Ønske og vor Hensigt at foretage en grundig Undersøgelse. Den Agtelse, man viste mig som offentlig Embedsmand, det særegne Indhold af mit Pas og de Breve, jeg havde fra de mexikanske Authoriteter, gave mig enhver mulig Fordeel. Præfekten antog, at jeg var udsendt af Regjeringen i den udtrykkelige Hensigt at undersøge Ruinerne, og Enhver i Palenque, med Undtagelse af vor Ven Alcalden, var villig til at staae os bi, og selv han var det, forsaavidt hans Egensindighed tillod det. Men der vare tilfældige Vanskeligheder, som vare uovervindelige. For det Første var det den regnfulde Aarstid. Dette vilde under enhver Omstændighed have gjort det vanskeligt for os, men da Regnen ikke begyndte førend mellem Klokken tre og fire, medens Veiret altid var klart om Morgenen, vilde dette have været Nok til at forhindre vore Forsøg, men der vare andre Vanskeligheder, hvilke fra Begyndelsen af bragte os i Forlegenhed og vedvarede under hele vort Ophold mellem Ruinerne. Der fandtes nemlig hverken egentlige Øxer eller Spader paa Stedet, men som sædvanlig bestod det eneste Redskab i Macheten, som her lignede et kort, bredbladet Sværd, medens det her var vanskeligere end paa ethvert andet Sted, vi besøgte, at bevæge Indianerne til at arbeide. Det var netop den Tid, da man plantede Mais, og under det øieblikkelige Tryk af en herskende Hungersnød havde Alle travlt med at saae

og plante. Indianernes Dagløn var ni Pence om Dagen, men Alcalden, som havde med denne Forretningsgreen at gjøre, vilde ikke lade mig gaae høiere end til en Shilling, og han vilde aldrig sende os mere end fire a sex Mand om Dagen. De vilde ikke sove mellem Ruinerne, kom seent om Morgenen og gik tidligt bort igjen om Aftenen. Undertiden kom kun to eller tre af dem, og det var sjelden, at en og samme Person kom to Gange, og under vort Ophold der havde vi vexelviis havt alle Indianerne i Landsbyen. Dette forøgede i høi Grad vort Arbeide, da vi bestandig maatte staae over dem for at veilede dem, og netop ligesom een Afdelig begyndte nøiagtig at forstaae, hvad vi ønskede udført, maatte vi paany begynde at oplære nogle Andre, og jeg maa bemærke, at omendskjøndt de tilsyneladende arbeidede for en ringe Dagløn, var dog denne temmelig stor, naar vi tage Hensyn til det Arbeide, der blev udført.

(Fortsættes).

---

## Skandinaviens Stjerne.

---

Den 15de Marts.

### Enighed og god Regjering i Utah.

Den Enighed, som hersker i Utah, er ufattelig for Verden, der ikke kan forstaae, hvorledes det er muligt, at vi kunne være enige i Alt, hvad der baade henhører til vor Religion og vore timelige Anliggender. At see et heelt Territorium af omtrent samme Størrelse som England og beboet af over hundrede tusinde Sjæle være enige, er et hidindtil ubekjendt Særsyn for denne Slægt. Nogle have anseet denne Enighed som farlig for de Forenede Staters Frihed og som truende for amerikanske Borgeres Uafhængighed Men lader os omhyggelig undersøge Beskaffenheden af en fri republikansk Regjeringsform og de Rettigheder, som ere sikkrede amerikanske Borgere. Er der Noget i den amerikanske Constitution, som paalægger Indvaanerne at være deelte i forskjellige Partier enten i religiøs eller politisk Henseende? Er der Noget i denne Institution, som fordrer, at der skulle være to eller flere modstridende Candidater til de forskjellige civile og militaire Embeder? Forbyder den dem at være eenstemmige i deres Voteringer? Om et eller andet Religionssamfund skulde faae Overvægten i en Stat eller et Territorium og vilde blive eenstemmige i Valget af deres Repræsentanter til Congressen eller med Hensyn til deres civile, geistlige og militaire Embedsmænd, vilde dette omstyrte den republikanske Regjeringsform? Svaret paa alle disse Spørgsmaal er et bestemt Nei.

En republikansk Regjeringsform er grundet paa Folkets Stemme, og dens Betingelser ere fastsatte ved Constitutionen. En saadan Regjering er stærk, naar den er grundet paa og udøves ved Mængdens Votum, hvorimod den bliver svag, naar Minoriteten faaer Overvægten. Ifølge Constitutionen er det de Magthavendes Pligt at beskytte Enhver i Udøvelsen af hans religiøse og borgerlige Rettigheder samt at paasee, at ikke Tale-, Trykke- eller Tænkefriheden krænkes, hvilket Alt ved Constitutionen er tilsikkret enhver amerikansk Borger i enhver Stat og ethvert Territorium.

Utah har gjort Fordring paa de Rettigheder, der tilkommer samme, men vil ikke trygle mere derom. Dette har baade ved Udstedelsen og Fuldbyrdelsen af dets Love lagt en fast Grundvold til en fuldkommen Lighed for alle amerikanske Borgere. I dette Territorium nyde ethvert Religionssamfund de samme Rettigheder; Ingen fornærmes eller forstyrres i Udøvelsen af sin Gudsdyrkelse, og Alle ere i lige Grad beskyttede mod Vold og Overfald med Hensyn til Person og Eiendom, uanseet hvilken Religion de bekjende sig til, eller om de slet ingen Religion have. Lovene indrømme ikke det ene Religionssamfund større Rettigheder end det andet; „Mormonerne" kunne ikke i nogen Henseende fordre Mere end Methodisterne, Jøderne, Mohamedanerne eller hvilketsomhelst andet Religionssamfund. Indberetningerne fra Domstolene i Utah vise, at Dommene blive afsagte i Retfærdighed. De Kjøbmænd, Banquirer og andre Forretningsmænd, som have boet der i flere Aar, ere blevne ligesaa meget beskyttede ved Lovene, som „Mormonerne," hvilket deres eget Vidnesbyrd og Domstolenes Afgjørelser noksom vise.

I Utah gives der ikke noget hemmeligt Politi, som griber forstyrrende ind i fredelige Borgeres lovlige Forretninger. Forbrydelser ere der forholdsviis saa godt som ubekjendte, med Undtagelse af, at de nu og da kunne blive begaaede af gjennemreisende Guldgravere, Overløbere fra Armeen og andre Omstreifere, som blot komme ind i Territoriet for at stjæle, røve og myrde, og hvilke om muligt søge at flygte med deres Bytte til de omkringliggende Territorier. Men takket være Politibetjentene og Øvrigheden i Utah for deres Aarvaagenhed og Paapassenhed, hvorved det i Almindelighed lykkes at opdage Gjerningsmændene, at faae dem paagrebne og ført for Domstolene. Men da de retskafne Borgere have en uden Sammenligning afgjort Overvægt, er det paa en beundringsværdig Maade lykkedes at bevare Territoriets Fred, og der findes ikke noget Sted paa hele det amerikanske Continent, hvor der er saa frit for Forbrydelser og saa fredeligt og roligt som i Utah. Det kan bevises baade ved Dommernes Indberetninger og ved andre uigjendrivelige Vidnesbyrd, at der i Forhold til Folkemængden ikke begaaes en Tyvendedeel af de Forbrydelser, som ere gjængse i andre Stater og Territorier.

Hvad er Aarsagen til denne Tingnes fredelige, rolige og lykkelige Tilstand? Grunden hertil er den, at de Fleste iblandt Befolkningen i Utah ere Sidste-Dages Hellige, hvis Religion lærer dem at leve i Fred med hverandre indbyrdes, og saa vidt muligt med alle Mennesker. De have søgt et Tilflugtssted mellem Klippebjergene, paadet de i Ro kunde tjene Gud og have Leilighed til at leve saaledes, som det sømmer sig Christne. Vi have imidlertid ikke ønsket at beholde disse Rettigheder for os selv alene; vi have i en Række af Aar aabenlyst indbudt alle gode Mennesker fra enhver Nation, enten de have været „Mormoner" eller ikke, at komme til Utah, hvis de ønskede det. De Betingelser, som fordredes, vare, at Vedkommende skulde være gode Borgere, og at de vilde være behjælpelige i at overholde Orden og i at fremme Territoriets Vel. Vi have ladet fremmede Prædikanter optræde i vore Tabernakler og andre Forsamlingslokaler, en Gunst, som ikke nogetsomhelst Religionssamfund iblandt de forskjellige Sekter indrømmer vore Missionairer. Indbyggerne i Utah søge at prædike ved deres Gjerninger, og det er en Prædiken, som taler høiere end Ord — en Prædiken, der baner sig Vei baade til Øiet og Øret, og som gjennemtrænger enhver oprigtig Sjæl, der drager igjennem vore talrige

Stæder og Landsbyer og ere Vidner til, hvad et enigt, retskaffent og vindskibeligt Folk kan udrette. Dette er vor praktiske Prædiken for hele Verden, og Maaden, hvorpaa vi indbyde vore Medmennesker at komme til Utah.

Indvaanerne i Utah ere de lovlydigste Borgere, som findes i nogen Stat eller noget Territorium indenfor de Forenede Staters Grændser. Pressen og Politikere i de forskjellige Stater ere tilbøielige til at sværte Regjeringen i enhver mulig Henseende. Ikke saa med de Hellige i Utah; de elske Constitutionen, Amerikanernes uforlignelige Frihedsbrev, og den frie Regjering, som er grundet paa samme. For denne kostelige Skat kjæmpede, blødte og døde deres Fædre, og de testamenterede denne rige Gave, Friheden, til endnu ufødte Slægter. Indvaanerne i Utah gaae endnu videre; de troe nemlig, at den Almægtige er Ophavet til denne Regjeringsform, og at han indirekte har inspirert dens Stiftere. Dette er blevet aabenbaret til Joseph Smith og trykt i de Aabenbaringer, der bleve givne formedelst ham. At være utroe mod Constitutionen og opsætsige mod de Forenede Staters Regjering, vilde være det Samme, som at svigte vor hellige Religion.

De borgerlige Rettigheder og lovbunden Frihed er Alt, hvad Nogen med Rimelighed kan vente af de civile Authoriteter. De Hellige i Utah fordre ikke Mere, men ville heller ikke give Slip paa de fra deres Fædre nedarvede Privilegier.

Utahs Indvaanere udgjøre kun et lidet Folk, men Tiden er nær, da de Hellige derstede ville frelse den vaklende Regjering fra Undergang. Guds Folk har en stor Fremtid for sig; Utah vil ikke blive stort nok for os, men vi skulle komme til at vende tilbage til vore forrige Hjem — til vore Arvelodder, som vi engang have kjøbt af Regjeringen i Missouri. Der skal det nye Jerusalem opbygges, og ikke i Utah. Paa Jacksons frugtbare Marker vil denne de Helliges Hovedstad blive anlagt. Da vil Guds Folk komme til at nyde alle Fredens og Frihedens Velsignelser, medens de, som stride mod Gud og hans Værk, ville omkomme og blive forglemte. I Hellige, værer derfor trofaste og holder ud i Kampen indtil Enden.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 172.)

For det Andet, fordi han havde fortalt, at Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Elias Higbee havde sagt, da de vare i Washington, at enhver af dem eiede Værdi for hundrede tusinde Dollars og at Joseph Smith jun. havde sagt det Samme i Philadelphia — samt for at have sagt, at Oliver Granger ogsaa havde fortalt, at han eiede ligesaa Meget (det vil sige hundrede tusinde Dollars).

For det Tredie, fordi han holder hemmelige Raad i Herrens Huus i Kirtland og for lukkede Døre i den Hensigt at forhindre visse Brødre, der staae i et godt Forhold i Menigheden, fra at være tilstede, hvorved de tillige vare berøvede Afbenyttelsen af Huset.

To bleve beskikkede til at tale i Sagen, nemlig Thomas Grover (7) og A. Cowles (8).

Raadet udsattes til den 6te Septbr. Kl. 2, til hvilken Tid det atter samledes. I dete Møde bleve alle Vidnerne i Sagen afhørte, og Raadet sluttet paa begge Sider. Parterne talte længe, hvorefter Joseph Smith jun. tog Klagen tilbage, da Vedkommende bleve forligte og Sagen bilagt til deres Tilfredshed.

Løverdag den 5te. Ældste Young og Richards toge fra Manchester til Liverpool, og om Aftenen organiserede de et Selskab af Hellige, der skulde afgaae til New York, idet de valgte Theodore Turley til at præsidere tilligemed sex Raadgivere.

Søndag den 6te. Ældste Young prædikede. Mandag Aften gik Ældsterne Young og Richards ombord paa Skibet „Nordamerika" tilligemed de Hellige, og Tirsdag Morgen henved Klokken ni blev Fartøiet trukket ud af et Dampskib. De Ældste ledsagede dem femten a tyve (engelske) Mile, og de Bortdragende vare vel tilmode, da de forlode dem. Richards vendte tilbage til Manchester samme Aften, og Ældste Young den 10de.

Mandag den 7de. Om Aftenen prædikede Ældste Kimball, Woodruff og G. A. Smith i den sydlige Maadeholds-Forenings Forsamlingssal i London.

Ældste John Benbow, som forhen havde overleveret to hundrede og halvtredsindstyve Pund Sterling til Trykningen af Psalmebogen, Mormons Bog osv., afstod enhver Fordring paa disse Penge, med Undtagelse af den Hjælp, hans Venner maatte behøve, der ønskede at emigrere til Amerika til næste Aar, og overlod det Øvrige til Brigham Youngs, Willard Richard's og Wilford Woodruffs Raadighed, hvilke Mænd havde laant disse Penge til Bedste for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Tillige overgav han det, som maatte komme ind ved Salget af Gadfield Elms Kapel.

Onsdag den 9de var der en frygtelig Storm i det nordlige Skotland.

Fredag den 11te. Der var et frækkeligt Jordskjælv ved Bjerget Ararat, ved hvilken Leilighed Staden Makitchevan ødelagdes, alle Bygningerne i Erivan beskadigedes, og de to Distrikter Shavour og Sourmate i Armenien bleve frygteligt medtagne. En betydelig Masse løsnedes fra Bjerget Ararat og ødelagde Alt paa dens Vei i en Strækning af henved fem (engelske) Mile. Landsbyen Akhouli blev begraven med tusinde Indvaanere.

Søndag den 13de. Ældste Kimball døbte fire Personer i London.

Mandag den 14de. Min Fader, Joseph Smith sen., Patriark for hele Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, døde i Nauvoo.

Han var født den 12te Juli 1771 i Topsfield i Essex County i Massachusetts; han var den anden af Asahel og Mary Smiths syv Sønner. Asahel var født i Topsfield den 7de Marts 1744 og var den yngste Søn af Samuel og Priscilla Smith. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1714; han var den ældste af Samuel og Rebecca Smiths Sønner. Samuel var født i Topsfield den 26de Januar 1666 og var en Søn af Robert og Mary Smith, der vare emigrerede fra Gammel-England.

Min Fader flyttede i 1791 tilligemed sin Fader til Tunbridge i Orange County i Vermont, og var med at oprydde en stor Farm, der var stærkt bevoxet med Skov. Den 24de Januar 1796 ægtede han Lucy, en Datter af Salomon og Lydia Mack, og havde med hende følgende Børn:

Alvin Smith, født den 11te Februar 1798, død den 19de November 1824. Hyrum, født den 9de Februar 1800. Sophronia, født den 16de Mai 1803. Joseph født den 23de Dec. 1805. Samuel

Harrison, født den 13de Marts 1808. Ephraim, født den 13de Marts 1810, død den 24de Marts samme Aar. William, født den 13de Marts 1811. Catherine, født den 28de Juli 1812. Don Carlos, født den 25de Marts 1816. Lucy, født den 18de Juli 1824.

Ved hans Indtrædelse i Ægtestanden eiede han en smuk Farm i Tunbridge. I 1802 leiede han den ud og begyndte at drive Handel, ligesom han kort derefter indlod sig i en Spekulation, som gik ud paa at sende Ginseng (et Slags bitter Rod) til China; men han blev snydt af Capitanen og Agenten, saa at han maatte opgive det hele Foretagende. Han maatte sælge sin Landeiendom og alt sit Indbo for at kunne betale sin Gjæld.

Omtrent ved Aaret 1818 flyttede han til Palmyra i Wayne County i Staten New York, hvor han kjøbte en Landeiendom og opryddede henved 200 Akres Jord, men maatte opgive den igjen, da han ikke til rette Tid kunde betale den sidste Termin paa Kjøbesummen. Det Samme var Tilfældet med et stort Antal Jordbrugere, som i New York havde opdyrlet Land under lignende Betingelser. Siden flyttede han til Manchester i Ontario County i Staten New York, hvor han forskaffede sig et hyggeligt Hjem tilligemed 16 Akres Jord, og boede der, indtil han flyttede til Kirtland, Ohio.

Han var den Første, som annammede mit Vidnesbyrd, efterat jeg havde seet Engelen, og han opmuntrede mig til at være trofast og udholdende med Hensyn til det Budskab, jeg havde modtaget. Han blev døbt den 6te April 1830.

I August 1830 gjorde han i Selskab med min Broder Don Carlos en Missionstour til St. Lawrence County i Staten New York, og kom paa denne Reise til flere af Canadas Søhavne, hvor han uddeelte nogle Exemplarer af Mormons Bog, besøgte sin Fader, sine Brødre og sin Søster, der boede i St. Lawrence County, og bar Vidnesbyrd om Sandheden, hvilket havde til Følge, at tilsidst hele Familien kom ind i Kirken, med Undtagelse af hans Broder Jesse og hans Søster Susan.

I 1831 flyttede han med sin Familie til Kirtland. Den 18de December 1833 blev han ordineret til Patriark og Præsident for Overpræstedømmet — under Oliver Cowderys; Sidney Rigdons, Frederick D. Williams' og og mine Hænder. Han var Medlem af det første Høiraad, der organiseredes den 17de Februar 1834, og dengang meddeelte han mig og min Broder Samuel H. den faderlige Velsignelse.

I 1836 reiste han i Selskab med sin Broder 2400 engelske Mile igjennem Ohio, New York, Pensylvania, Vermont og New Hampshire, idet han besøgte Menighederne i disse Stater og meddeelte den patriarkalske Velsignelse til flere hundrede Individer, ligesom de prædikede Evangeliet for Enhver, som vilde høre det, og døbte Mange. De ankom til Kirtland den 2den Octbr. 1836.

Under Forfølgelserne i Kirtland 1837 blev han fængslet, men heldigviis fik han atter sin Frihed igjen, og efter en meget trættende Reise i Foraaret og Sommeren 1838 ankom han til Far West i Missouri. Efterat jeg og min Broder Hyrum af Pøbelen vare blevne kastede i Fængsel i Missouri, flygtede han paa Grund af Gouverneur Lilborn Boggs' Udryddelsesordre midt om Vinteren til Quincy i Illinois, hvorfra han i Foraaret 1839 flyttede til Commerce.

De Strabadser, han maatte udholde, paadrog ham en tærende Sygdom, af hvilken han døde den 14de Septbr. 1840 i en Alder af 69 Aar, to Maaneder og to Dage. Han var sex Fod og to Tom-

mer høi, usædvanlig rank af Vægt og særdeles godt proportioneret. Hans sædvanlige Vægt var henved 200 Pund, og han var meget stærk og rastløs. I sine yngre Dage var han bekjendt som En, der var usædvanlig dygtig til at brydes, og ligesom Jakob brødes han aldrig med Nogen uden at kunne kaste ham til Jorden.

(Fortsættes.)

---

# Nyheder.

Sverrig. Den 26de forrige Maaned rasede der en stor Ildebrand i Gøbenborg, ved hvilken Leilighed 17 Huse skulle være nedbrændte og 300 Personer blevne huusvilde. Ilden antages at være paasat.

England. I Accrington, en Fabrikby i Lncashire, omkom den 29de Februar 9 Børn i en Skole, og over 100 svævede i den største Livsfare. Under Skolestuen fandtes et Kurvefletningsværksted, hvor et Oplag af Siv kom i Brand, uden at man veed, hvorledes. Den tykke og kvælende Røg trængte op i Skolestuen, medens den til samme førende Trappe brændte. Man bragte Stiger tilveie for at redde Børnene; men 9 i en Alder af 4—5 Aar bleve baarne bort som Lig.

Et Telegram fra London af 7de dennes melder, at Fenieropstanden omsider for Alvor er udbrudt i Irland, og at det er kommet til blodige Træfninger imellem Insurgenterne og de engelske Tropper, samt at mange Telegraphtraade ere ødelagte.

Frankrig. Fra Ungarn berettes, at betydelige Opkjøb af Heste for fransk Regning have fundet Sted i den senere Tid i Anledning af det franske Cavaleries forestaaende Forøgelse. Mærkeligt nok skrives paa samme Tid fra Marienburg (i Nærheden af Danzig): En ikke ringe Opsigt vække her de store Transporter af Heste, der komme fra Østpreussen. Daglig passere Hundreder af Heste af enhver Qvalitet vor Stad, for at befordres videre pr. Jernbane til Köln; Hestehandlerne sige, at de ere bestemte til Frankrig.

Nu, da den mildere Aarstid nærmer sig, synes Choleraen atter at ville tiltræde en Runde igjennem Europa. Fra Mellemfrankrig erfares, at den har viist sig i to Departementer, og ifølge et indløbet Telegram er Sygdommen ligeledes kommen til Udbrud i Rhinpreussen. I Staden Köln er der siden den 1ste Febr. indtruffet 23 Dødstilfælde af Cholera.

Østerrig. I østerrigske Blade er der Tale om forestaaende betydelige Troppeconcentrationer imod den tyrkiske Grændse, da man holder en krigersk Conflict Orienten for uundgaaelig.

Rusland. Fra Warschau meldes under 28de Februar, at der i de sidste 8 Dage er indtruffet talrige riflede Kanoner fra det indre Rusland, hvis Transport ligeledes bringes i Forbindelse med Forholdene i Tyrkiet.

Tyrkiet. Den i Tyrkiets europæiske Provindser herskende Gjæring synes at have forplantet sig til Lilleasien og at true med beklagelige Optrin. I et anatolisk Distrikt skulle de fanatiserede Tyrker have myrdet endeel Christne, og lignende

Scener frygter man for i Brussa, hvor Roligheden kun med Nød og neppe har kunnet opretholdes.

Amerika. Keiser Maximilian er den 19de Februar rykket ud af Mexiko og har slaaet Carvajat.

---

## Blandinger.

Norges Handelsflaade har i Aaret 1865 atter havt en stor Tilvægt. I det nævnte Aar er nemlig Flaaden bleven forøget med 139 Fartøier paa tilsammen 35,749 Commercelæster og med en Besætning af 2,757 Mand, saa at den ved Aarets Slutning udgjorde 5,407 Fartøier paa 352,949 Commercelæster og en Besætning af 38,066 Mand.

Et Snee-Thermometer. Et parisisk Blad meddeler et Brev fra Strasborg, i hvilket der gjøres opmærksom paa en mærkelig Kjendsgjerning: Naar man i Frostveir trykker en Sneeboldt og holder den over Flammen af et Lys, saaledes at Flammen slikker Sneen, saa vil Sneeboldten øieblikkelig opløse sig til Vand, saafremt det meget snart bliver Tøveir, hvorimod Flammen kun vil gjøre et Hul i Boldten, som trækker sig sammen uden at smelte, saafremt det endnu en Tidlang vil vedblive at fryse. Intet har været lettere for Bladets Redaktion end netop i de Januardage, da hele Paris var dækket med Snee, at gjøre et Forsøg for at stadfæste Sagens Rigtighed, og Bladet beretter, at Udfaldet var dette, at Sneeboldten, der blev holdt over det tændte Lys, ikke smeltede, men at der kom et dybt Hul i den, uden at der faldt saameget som en Draabe Vand ud af den.

Petroleumstrafiken. Hvilket uhyre Omfang denne forholdsviis nye Tilvirkning har naaet, vil sees af følgende summariske Oplysninger, som vi uddrage af „United Statens Mining Journal.“ Der bestaaer for Tiden ikke færre end 387 forskjellige Petroleumscompagnier eller Actieselskaber, som ere i Virksomhed, uagtet et stort Antal har standset. Det største Compagni virker med en Capital af 10 Millioner Dollars. Den Capital, med hvilken alle disse Selskaber drive deres Forretninger, beløber sig til 219 Millioner Dollars (en Dollar er 11 Mk. Dansk). I dette Aar er der fra 1ste Januar til 22de September udført fra nordamerikanske Havne 175 Millioner Potter Petroleum. En Omstændighed, som meget har forøget Produktionen iaar, er, at man har opfundet flere Slags Torpedos eller Sprængnigsapparater, som nedbringes i de borede Rør og frembringe Explosioner i Jordens Dyb. Derved har man faaet mange Kilder til atter at give rigt Udbytte, efterat de forlængst vare standsede. Det Forunderligste er, at trods denne umaadelige Produktion, synes Forbrugen at stige i samme Forhold, og Priserne ere i New York i de sidste Uger i Stigning.

## Hjemmet.

Mel. Do they miss me at home.

Mon hjemme i Dalen jeg savnes,
Og nævnes blandt dem, jeg har kjær?
Naar Børnene kjærligt omfavnes
Og kysses — o, gid jeg var nær! —
Naar aarle til Bøn de nedknæle,
Og Engle tilsmile de Smaa,
Mon Nogen i Tankerne dvæle
:,: Ved Den, som nu eensom maa gaae?

Naar Maaltidet nydes med Glæde
Af dem, som omringe mit Bord —
Mon Nogen erindrer mit Sæde,
Og Fader er nævnt med et Ord? —
Naar muntre til Haven de ile,
For Blomster til Moder at faae —
Hun tænker — naar Børnene smile —
:,: Paa Den, som nu eensom maa gaae.

Naar Solen sig rødmende sænker
Bag Bjergenes evige Rand —
Mon Nogen med Omhed da tænker
:,: Paa Fader, Forsørger og Mand?
Paa Længselens Vinger de føre
Et Ønske til Den, de har kjær —
I Aanden jeg synes at høre:'
:,: „Gid Fader iaften var her!"

C. C. A. Christensen.

## Indhold.


| | Side. |
|---|---|
| Hellige Skrifter paa Metalplader (fortsat) | 177. |
| Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat) | 182. |
| Redaktionens Bemærkninger (Enighed og god Regjering i Utah) | 185. |
| Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) | 187. |
| Nyheder | 190. |
| Blandinger | 191. |
| Poesie | 192. |


„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.